

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **Piotr Wawrzaszek ISS**, se sídlem Leszczynska 22, Bielsko-Biala, Polsko, zastoupený JUDr. Vladimírem Tögelem, advokátem se sídlem Ostrovského 253/3, Praha 5, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Tř. Kpt. Jaroše 7, Brno, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 26. 9. 2007, č. j. R131/2007/03-17673/2007/310-Šp, za účasti osob zúčastněných na řízení **1) Česká republika – Ministerstvo vnitra, Generální ředitelství HZS ČR**, se sídlem Kloknerova 26/2295, Praha 4, zastoupeno Doc. JUDr. Jiřím Jiráskem, CSc., advokátem se sídlem Nekázanka 11, Praha 1, a **2) Továrna hasicí techniky, s.r.o., (zkráceně THT, s.r.o.)**, se sídlem Starohradská 316, Polička, ve věci přezkoumání úkonů zadavatele veřejné zakázky, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 11. 12. 2009, č. j. 62 Ca 51/2007 – 134,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 2880 Kč k rukám jeho zástupce, JUDr. Vladimíra Tögela, advokáta se sídlem Ostrovského 253/3, Praha 5, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalovaný kasační stížností napadl v záhlaví označený pravomocný rozsudek Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým bylo zrušeno rozhodnutí předsedy žalovaného (dále jen „stěžovatel“) ze dne 26. 9. 2007, č. j. 131/2007/03-17673/2007/310-Šp, jakož i rozhodnutí žalovaného (dále jen správní orgán I. stupně“) ze dne 18. 6. 2007, č. j. S130/2007-00150/2007/550-VŠ, a věc byla vrácena zpět k dalšímu řízení.

Citovaným rozhodnutím stěžovatele byl zamítnut rozklad podaný žalobcem a potvrzeno uvedené rozhodnutí správního orgánu I. stupně, který s odkazem na ustanovení § 118 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“), zastavil řízení o přezkoumání úkonů zadavatele – Česká republika – Ministerstvo vnitra, Generální ředitelství HZS ČR [dále též „osoba zúčastněná na řízení 1)“], učiněných v otevřeném zadávacím řízení na veřejnou zakázku s názvem „Dodávka 40 ks cisternových automobilových stříkaček“, v němž byla jako nejvhodnější vybrána nabídka uchazeče – Továrna hasící techniky, s.r.o. (zkráceně THT, s.r.o.) [dále též „osoba zúčastněná na řízení 2)“], a to na základě zadavatelem zvoleného základního hodnotícího kritéria nejnižší nabídkové ceny učiněné ve výši 198 898 742 Kč (vč. DPH); předmětné přezkumné řízení přitom bylo zahájeno na základě podnětu žalobce, jakožto uchazeče, jehož nabídka byla vyhodnocena jako druhá v pořadí s nabídkovou cenou učiněnou ve výši 199 600 000 Kč (vč. DPH).

Napadeným rozsudkem krajský soud shledal žalobu podanou proti rozhodnutí stěžovatele důvodnou a dané rozhodnutí zrušil jako nezákonné podle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Současně konstatoval, že stejnou nezákonností je zatíženo i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a proto zrušil i je.

Krajský soud tak vyhověl jedné z námitek žalobce směřujících do nezákonného požadavku zadavatele, aby cisternové automobilové stříkačky (dále též „CAS“) byly dodány na třech typech jím výslovně požadovaných podvozků (Mercedes Benz Atego 1529 AF 4x4, MAN TGM 13.280 4X4 BL a Renault Midlum 280.14 4x4 SP). Konstatoval, že zadavatel v zadávací dokumentaci, resp. technické specifikaci, požadoval, aby byly CAS postaveny na automobilových podvozcích, které identifikoval uvedením obchodní firmy i zcela konkrétního typu výrobku (např. u podvozku typu A se jednalo o Mercedes Benz Atego 1529 AF 4x4), což shledal jako porušení ustanovení § 44 odst. 9 zákona o veřejných zakázkách.

Smyslem citovaného ustanovení je zabránit tomu, aby zadávací podmínky byly skrytým nástrojem či prostředkem diskriminace dodavatelů, a proto zásadně zakazuje, aby zadavatel při formulaci zadávací dokumentace (technických podmínek) odkazoval při konkretizaci předmětu veřejné zakázky na konkrétní obchodní firmu či výrobek; tento zákaz však není absolutní a zákon stanoví dvě výjimky, kdy jsou dané odkazy přípustné. Zadavatel tak může na konkrétní

obchodní firmu či výrobek odkázat tehdy, je-li to odůvodněno zvláštností předmětu veřejné zakázky nebo tehdy není-li schopen objektivně popsat předmět veřejné zakázky s použitím obecných technických podmínek podle § 45 a § 46 zákona o veřejných zakázkách. Nicméně ani jednu z těchto výjimek pro použití výše uvedeného odkazu na zcela konkrétní výrobek, konkrétního výrobce specifikovaného obchodní firmou v posuzovaném případě krajský soud neshledal. Uvedl přitom, že odůvodnil-li zadavatel použití daného odkazu „specifickými podmínkami v zásahových obvodech“ a „zavedenou jednotnou podvozkovou skladbou požární techniky“, nemůže to považovat za dostatečný a srozumitelný důvod, který by bylo možné akceptovat.

Pokud jde o první z důvodů spočívající ve specifických podmínkách v zásahových oblastech, tak ten by podle krajského soudu mohl teoreticky spadat pod zvláštní charakter předmětu veřejné zakázky spočívající v tom, že se nejednalo o dodávku „obyčejných“ nákladních automobilů s cisternou, ale automobilových cisteren se zvláštním posláním (hašení požárů a záchrana lidských životů a majetku) a s ním souvisejících případných dalších požadavků (na vyšší rychlost a větší manévrovatelnost či stabilitu automobilu nebo specifické požadavky na jeho rozměry, pneumatiky, velikost vodní nádrže apod.). Krajský soud rovněž připustil možnost zvláštních požadavků týkajících se obsluhy či servisu těchto vozidel, avšak podle jeho názoru žádný z nich neumožňuje zadavateli, aby při konkretizaci předmětu veřejné zakázky použil odkaz na konkrétní obchodní firmu, případně výrobek, jako to učinil v daném případě. Jedná se sice o zakázku se „zvláštním“ předmětem, nicméně nikoli v tom smyslu, který předpokládá § 44 odst. 9 zákona o veřejných zakázkách. Podle názoru krajského soudu se totiž jedná o požadavky, které jsou převážně technického charakteru a které lze jednoznačně popsat v obecné rovině pomocí příslušných technických parametrů, a není proto třeba při jejich popisu odkazovat na konkrétní výrobek; to by bylo možné využít např. u dodávky softwarového vybavení, které musí být kompatibilní s konkrétním operačním systémem, který již zadavatel využívá.

Zpravidla se tedy jako příklad „zvláštnosti“ předmětu veřejné zakázky bude jednat o veřejnou zakázku, které navazuje na již existující zařízení, jež má zadavatel k dispozici. Specifické podmínky v zásahových oblastech proto podle názoru krajského soudu jako důvod pro užití výjimky v § 44 odst. 9 zákona o veřejných zakázkách neobstojí, stejně jako skutečnost, že zadavatel již podvozky požadovaných typů má v držení (a to bez ohledu na skutečnost, zda tomu tak skutečně je). Stěžovatel žádný prvek potřebné kompatibility se stávajícím vybavením, který by zadavatelův požadavek mohl odůvodňovat, nezmiňuje a nejedná se navíc ani o zvláštnost předmětu veřejné zakázky ani o nemožnost objektivně tento předmět zakázky popsat. Podle krajského soudu je tento důvod – tedy, aby zadavatel vlastnil omezený počet podvozkových typů – právě tou skutečností, která nepřípustně omezuje konkurenci a hospodářskou soutěž

a která je tak v rozporu se zásadou zákazu diskriminace zakotvenou v § 6 zákona o veřejných zakázkách.

K samotnému rozhodnutí stěžovatele, který uznal přípustnost odkazu na obchodní firmu kvůli přesnosti a srozumitelnosti popisu předmětu veřejné zakázky, krajský soud předně poukázal na to, že tento důvod zadavatel v zadávací dokumentaci vůbec neuvedl a doplnil jej až stěžovatel během správního řízení. Navíc jej uvedl pouze v obecné rovině, aniž by poukázal na to, v čem konkrétně spatřuje nezbytnost použití odkazu na obchodní firmu. Na tom nic nemění ani stěžovatelův obecný odkaz na přísné požadavky plynoucí z platné legislativy pro oblast požární ochrany, neboť ani z tohoto konstatování blíže neplyne, proč by v daném případě nebylo možné předmět veřejné zakázky popsat objektivním způsobem, tj. odpovídajícím přesným technickým popisem poptávaného plnění, v němž by tyto „přísné požadavky“ byly zahrnuty.

Krajský soud tak shledal, že zadavatel porušil postup stanovený zákonem o veřejných zakázkách, neboť porušil jeho § 44 odst. 9, pokud při konkretizaci předmětu veřejné zakázky odkázal na konkrétní obchodní firmy, resp. konkrétní typy automobilových podvozků, ačkoli pro to nebyly důvody spočívající ve zvláštnosti předmětu veřejné zakázky či neschopnosti jeho objektivního popisu s použitím obecných technických podmínek. Proto rozhodnutí stěžovatele, jakož i rozhodnutí orgánu I. stupně, zrušil a věc vrátil zpět k dalšímu řízení, v němž bude nutné posoudit, zda popsané pochybení zadavatele podstatně ovlivnilo nebo mohlo ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky.

Stěžovatel v kasační stížnosti jako důvod napadení rozsudku krajského soudu uvedl jeho nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky [§ 103 odst. 1 písm. a], která se týká odkazu na obchodní firmu v případě uvedení tří typů podvozků. Stěžovatel tento odkaz považuje za odůvodněný vzhledem k předmětu dané veřejné zakázky, tj. dodávky cisternových automobilových stříkaček, a to především s ohledem na specifické podmínky v zásahových obvodech i s ohledem na zavedenou jednotnou podvozkovou skladbu požární techniky jednotlivých HZS krajů.

Tyto skutečnosti stěžovatel na rozdíl od krajského soudu považuje za dostatečné a srozumitelné důvody pro použití výjimky ze zákazu užívání odkazů na obchodní firmy či konkrétní výrobky při konkretizaci předmětu veřejné zakázky v zadávací dokumentaci. Při tomto svém závěru vycházel z existující platné legislativy v oblasti požární techniky, zejm. z právních předpisů pro provoz vozidel na pozemních komunikacích, jejichž shodu prokazuje uchazeč při registraci vozidla, ze zákona č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky a o změně a doplnění některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a navazujícího nařízení vlády č. 173/1997 Sb., kterým se stanoví vybrané výrobky k posuzování shody, zákona č. 133/1985 Sb., o požární ochraně, ve znění pozdějších předpisů, a na jeho

základě vydané vyhlášky č. 49/2003 Sb., resp. č. 35/2007 Sb., o technických podmínkách požární techniky. Dále vycházel též z technických norem, které stanovují obecné požadavky na technické podmínky a zohlednil též technické podmínky požární techniky a technické podmínky vydané Ministerstvem vnitra – Generálním ředitelstvím HZS ČR, které pro jednotlivé druhy požární techniky stanovují další technické požadavky, a v neposlední řadě též technickou specifikaci, kterou zadavatel v zadávací dokumentaci upřesňuje ty požadavky a parametry, které jsou ve výše uvedených právních předpisech, technických normách a technických pokynech uváděny variantně nebo v nich nejsou vůbec specifikovány.

Stěžovatel též vycházel ze skutečnosti, že popis předmětu veřejné zakázky by jinak nebyl dostatečně přesný a srozumitelný, což § 44 odst. 9 zákona o veřejných zakázkách připouští jako důvod pro učinění daného odkazu. Domnívá se proto, že respektoval zmíněné ustanovení zákona, když při formulaci technických podmínek požadovaných podvozků odkázal na konkrétní výrobek konkrétního výrobce se specifikací obchodní firmy; současně umožnil použití i jiných, kvalitativně a technicky obdobných řešení, což ostatně ani krajský soud v napadeném rozsudku nezpochybnil.

Neztotožňuje se tak se závěrem krajského soudu s tím, že v daném případě se jedná o zvláštní předmět veřejné zakázky, kterým je dodávka nikoli běžných nákladních automobilů s cisternou, ale specializovaných automobilových cisteren za účelem hašení požárů a záchrany lidských životů a majetku, s nímž jsou spojeny takové technické požadavky, které nelze objektivně popsat použitím obecných technických parametrů. V daném případě se tedy dle stěžovatele jedná o natolik specifický předmět veřejné zakázky, že postupem zadavatele nebyl a nemohl být porušen zákon, pokud při specifikaci tohoto předmětu využil výjimky ze zákazu užití odkazu na konkrétní výrobek konkrétního výrobce a takového odkazu v zadávací dokumentaci použil.

Ve zbytku stěžovatel odkázal na text svého rozhodnutí, resp. rozhodnutí správního orgánu I. stupně a navrhl, aby Nejvyšší správní soud vydal rozsudek, kterým zruší napadený rozsudek krajského soudu.

Žalobce ve svém vyjádření k předložené kasační stížnosti uvedl, že s názorem stěžovatele nemůže souhlasit a plně se ztotožňuje s obsahem příslušné části odůvodnění rozsudku krajského soudu. Pokud stěžovatel napadá nezákonnost rozsudku krajského soudu, pak se měl zaměřit ve své argumentaci tímto směrem, tj. vypořádat se s argumentací krajského soudu, což neučinil a namísto toho se omezil na zopakování skutečností, které byly krajským soudem jednoznačně vyvráceny. Ve své podstatě se tak ze strany stěžovatele nejedná o právní, natož novou argumentaci, ale o opakování stále stejných skutečností, se kterými neuspěl a

které dle žalobce nijak nedokládají naplnění podmínek pro použití odkazu na konkrétní obchodní firmu, název či výrobek.

K tomu pak dále věcně dodává, že stěžovatelem uváděné specifické podmínky v zásahových oblastech samy o sobě ještě neznamenají, že by podvozky jiných výrobců nákladních vozidel nebyly schopny jezdit či pohybovat se v těchto podmínkách a z tohoto pohledu je považuje za irelevantní. Taktéž zavedená jednotná podvozková skladba požární techniky jednotlivých HSZ krajů nemůže obstát, neboť se jednalo o dodávku zcela nových vozů, nikoliv však náhradních dílů k již dříve pořízeným vozům a stěžovatel ani zadavatel v zadávací dokumentaci či oznámení o zakázce žádný prvek potřebné kompatibility se stávajícím vybavením neuvedl. Dle názoru žalobce se tak nejednalo o potřebu zadavatele definovat předmět zakázky za pomocí odkazu na konkrétní obchodní firmy, resp. jejich výrobky, nehledě na to, že např. vozidla zn. MAN zadavatel až do této dodávky nikdy předtím neměl. Pro zadavatelem zvolenou specifikaci požadovaného předmětu plnění proto podle žalobce nebyla dána zákonná opora, neboť veškeré požadavky, které jsou převážně technického charakteru, lze jednoznačně popsat v obecné rovině pomocí příslušných technických parametrů. Každý vůz, i když je speciální, je možné z technického hlediska definovat v obecné rovině, např. z hlediska počtu a pohonu náprav, požadavků na převodovku, výkonu motoru přepočteného na 1 kg váhy vozu, největších vnějších rozměrů, rozvoru a rozchodu kol a dalších technických parametrů, které jednoznačně vymezují předmět zakázky. Ostatně důkazem toho, že zadavatel je schopný brilantně a bez odkazů na obchodní firmy či názvy popsat technickou specifikaci hasičského zařízení umístěného na požadovaných vozidlech, je skutečnost, že v případě popisu tohoto hasičského vybavení a příslušenství jednotlivých CAS byl schopný určit v souladu s dikcí § 45 odst. 1 a 3 zákona o veřejných zakázkách technické specifikace jednotlivých výrobků odkazem na technické podmínky pro pořízení zásahového požárního automobilu a CAS, jak vyplývá z TS-STS/01-2007 a TP-STS/02-2007.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen osobou s vysokoškolským právnickým vzděláním (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

V projednávané věci, která se týká veřejné zakázky na dodávku 40 ks CAS, je podstatou kasační stížnosti otázka aplikace § 44 odst. 9 zákona o veřejných zakázkách, dle kterého: „*Není-li to odůvodněno předmětem veřejné zakázky, nesmí zadávací dokumentace, zejména technické podmínky, obsahovat požadavky nebo odkazy*

na obchodní firmy, názvy nebo jména a příjmení, specifická označení zboží a služeb, které platí pro určitou osobu, popřípadě její organizační složku za příznačné, patenty na vynálezy, užitné vzory, průmyslové vzory, ochranné známky nebo označení původu, pokud by to vedlo ke zvýhodnění nebo vyloučení určitých dodavatelů nebo určitých výrobků. Takový odkaz lze výjimečně připustit, není-li popis předmětu veřejné zakázky provedený postupem podle § 45 a 46 dostatečně přesný a srozumitelný. Zadavatel v takovém případě umožní pro plnění veřejné zakázky použití i jiných, kvalitativně a technicky obdobných řešení."

Konkrétně se jedná o to, zda byly ze strany osoby zúčastněné na řízení 1) jako zadavatele uvedené veřejné zakázky splněny podmínky pro použití odkazu na obchodní firmy, resp. jejich výrobky, a sice 3 typy různých podvozků specifikovaných v zadávací dokumentaci, příloze č. 2 nazvané „*Technická specifikace požárního automobilu*", takto:

- typ podvozku A – 22 kusů CAS na automobilovém podvozku Mercedes Benz Atego 1529 AF 4x4,
- typ podvozku B – 15 kusů CAS na automobilovém podvozku MAN TGM 13.280 4X4 BL,
- typ podvozku C – 3 kusy na automobilovém podvozku Renault Midlum 280.14 4x4 SP.

V této souvislosti považuje Nejvyšší správní soud za nutné nejprve v obecné rovině předeslat, že zadávací dokumentace je nejvýznamnějším dokumentem v rámci zadávacího řízení. Za jeho zpracování je plně odpovědný zadavatel a je povinen ho zpracovat dostatečně kvalitně a s patřičnou odborností tak, aby na jeho základě bylo možno podat odpovídající a především vzájemně porovnatelné nabídky.

Pozitivní výčet minimálních náležitostí, které by měla zadávací dokumentace obsahovat stanoví § 44 zákona o veřejných zakázkách a jako takové ve svém odst. 3 písm. b) zmiňuje i technické podmínky, a to za předpokladu, že je to odůvodněno předmětem veřejné zakázky. Technickými podmínkami v případě veřejných zakázek na dodávku se rozumí vymezení konkrétních charakteristik a požadavků na danou dodávku a je nutné je stanovit a popsat objektivně a jednoznačně způsobem vyjadřujícím účel využití požadovaného plnění zamýšlený zadavatelem; současně nesmí být stanoveny tak, aby určitým dodavatelům zaručovaly konkurenční výhodu nebo vytvářely neodůvodněné překážky hospodářské soutěže (§ 45 odst. 1 ve spojení s odst. 3 zákona o veřejných zakázkách).

K tomu, aby se v praktické rovině nejednalo o pouhou proklamaci, stanoví § 44 odst. 9 zákona o veřejných zakázkách ve vztahu k technickým podmínkám (a nejen k nim) obsaženým v zadávací dokumentaci základní pravidlo, podle kterého zadavatel při zpracování zadávací dokumentace nesmí použít mj. odkazy na konkrétní obchodní firmy, ledaže by to bylo odůvodněno

předmětem veřejné zakázky a pokud by popis předmětu veřejné zakázky stanovený technickými podmínkami plnění nebyl přesný a srozumitelný. V takovém případě však musí zadavatel připustit jakékoliv jiné obdobné řešení vyhovující jeho požadavkům na plnění předmětu veřejné zakázky.

Jedná se o promítnutí zásady rovného přístupu k veřejným zakázkám a nediskriminace, která platí v oblasti veřejného zadávání dlouhodobě a je výslovně zakotvena v § 6 zákona o veřejných zakázkách, jež stejně jako obdobné ustanovení § 25 předchozí právní úpravy (zákona č. 40/2004 Sb., o veřejných zakázkách) vychází z práva EU, včetně relevantní judikatury, jež je v tomto směru určitým předobrazem; srov. zejména čl. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/18/ES ze dne 31. 3. 2004 o koordinaci postupů při zadávání veřejných zakázek na stavební práce, dodávky a služby, který stanoví, že: „*veřejní zadavatelé jednají s hospodářskými subjekty na základě zásady rovnosti a nediskriminace a postupují transparentním způsobem*“, obdobně též další články v této směrnici nebo v předchozích směrnicích č. 92/50/EHS, č. 93/36/EHS a č. 93/37/EHS, které koordinovaly postupy při zadávání veřejných zakázek na služby, dodávky a stavební práce; z judikatury je pak možné poukázat na rozhodnutí Soudního dvora ze dne 22. 6. 1993 č. 243/89 ve věci Komise v. Dánsko („Storebaelt“), [1993] ECR I-3353, podle kterého je povinnost rovného zacházení se všemi uchazeči základním principem směrnic v oblasti veřejného zadávání.

Smysl zmíněné zásady rovného zacházení a její opačné polohy v podobě zákazu diskriminace, k němuž se v oblasti veřejných zakázek blíže vyjadřoval i zdejší soud v rozsudku ze dne 5. 6. 2008, č. j. 1 Afs 20/2008 – 152, publ. pod č. 1771/2009 Sb. NSS, www.nssoud.cz, spočívá souhrnně řečeno v zajištění konkurence mezi dodavateli, umožnění hospodářské soutěže a tím také dosáhnutí efektivního nakládání s prostředky z veřejných rozpočtů. Zadavatelé většinou nehospodaří s vlastními finančními zdroji a nemají tedy v obecné rovině žádnou motivaci k tomu, aby postupovali nanejvýš hospodárně. Při zadávání veřejných zakázek je tedy nutno zajistit, aby veřejné rozpočty byly spotřebovávány řádně a efektivně, na základě seriózního hodnocení nabídek a bez jakéhokoliv druhu zvýhodňování nebo protihodnoty finanční nebo politické. Konkurence nutí uchazeče o veřejnou zakázku, aby si počínali jako v každém jiném obchodně právním vztahu, tj. nabídli kvalitní výkon za odpovídající cenu. Veškeré úkony zadavatele by proto měly být činěny takovým způsobem, aby zadávání veřejných zakázek bylo transparentní a byly při něm dodržovány zásady stejného zacházení a nediskriminace zájemců a uchazečů o veřejné zakázky.

Právě proto je zadavatel povinen stanovit předmět plnění veřejné zakázky pomocí obecných specifikací např. technické specifikace jako je výkon a jeho parametry, charakter výrobku či funkce. K technické specifikaci prostřednictvím stanovení a provázání předmětu veřejné zakázky s určitým výrobcem či výrobkem, což je obecně velkým problémem zadávání veřejných zakázek, lze tedy přistoupit

pouze a výhradně při splnění určitých striktně vymezených podmínek spočívajících ve zvláštnosti předmětu veřejné zakázky a v tom, že jeho popis stanovený obecnými technickými podmínkami plnění by nebyl přesný a srozumitelný. Pouze za těchto podmínek zadavatel může v zadávací dokumentaci odkázat na určitý konkrétní typ výrobku nebo značky např. pro bližší určení standardu jakosti či dalších vlastností výrobků.

Těmto podmínkám však zadavatel dodávky na CAS nedostál a nic na tom nemění ani to, že u všech konkrétně uvedených typů požadovaných podvozků CAS připustil též automobilové podvozky jiných kvalitativně a technicky obdobných řešení a vlastností; tak totiž musí učinit vždy, i kdyby zákonem dané podmínky pro použití odkazu na konkrétní obchodní firmu byly splněny; viz výše citové znění § 44 odst. 9 zákona o veřejných zakázkách.

Jak již bylo zmíněno, technickými podmínkami se rozumí vymezení určitých charakteristik a požadavků na dodávku, což v případě veřejné zakázky na dodávku osobních automobilů představuje jejich rozměrové charakteristiky, požadavky na výbavu (klimatizaci apod.), výkon motoru atp. Zadavatel je přitom oprávněn formulovat tyto technické podmínky buď v souladu s technickými normami a jinými normativními dokumenty nebo odkazem na požadavky na výkon či funkci, případně kombinací obou z těchto způsobů, které jsou uvedeny v § 46 zákona o veřejných zakázkách (srov. Jurčík, R. Zákon o veřejných zakázkách. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2006).

V daném případě nejde o osobní ani o nákladní automobily, ale o CAS - cisternové automobilové stříkačky, které mají své specifika a zvláštnosti; to ostatně připustil i krajský soud, který v napadeném rozsudku upozornil na zvláštnost předmětu veřejné zakázky, který lze jistě spatřovat v tom, že jde o automobily se zvláštním posláním, kterým je hašení požárů a tedy záchrana lidských životů a majetku.

Tato skutečnost, spojená se specifickými podmínkami v zásahových oblastech a případnými zvláštními technickými požadavky, však ještě sama o sobě neodůvodňuje nemožnost popsat předmět veřejné zakázky za pomoci některého ze shora uvedených způsobů a bez odkazů na konkrétní obchodní firmy a jejich výrobky tak, aby byl dostatečně přesný a srozumitelný všem dodavatelům. Přestože je předmětem veřejné zakázky dodávka automobilů speciálních, stále se jedná o automobily, jejichž technické či jízdní vlastnosti lze v obecné rovině popsat, což také zadavatel dále v textu zadávací dokumentace (technické specifikaci) učinil, jak ve svém vyjádření poukázal žalobce. Zadavatel totiž v rámci základní technické specifikace odkázal na technické podmínky pro pořízení požárního automobilu TP-STS/01-2007 a TP-STS/02-2007, v nichž je k podvozkové části zmíněn v případě brzdové soustavy požadavek na zařízení ABS, dále požadavek na převodovku

v mechanickém provedení, uzávěrku diferenciálu nebo obdobné zařízení na hnacích nápravách atd.

Pokud jde o stěžovatelem uváděnou jednotnou podvozkovou skladbu požární techniky jednotlivých HZS krajů, ani tu dle názoru Nejvyššího správního soudu není možné vzít jako důvod opravňující zadavatele ke zvolenému postupu. Jakkoli je totiž samotný požadavek na určitou skladbu dodávky CAS racionální a plně pochopitelný, nepředstavuje požadovaný prvek nezbytné kompatibility se stávajícím vybavením. Jednalo se o dodávku nových vozů, nikoli nějakých konkrétních náhradních dílů, u nichž by bylo možné vyžadovat kompatibilitu se stávajícím vybavením, a za této situace, pokud zadavatel skutečně chtěl zohlednit již stávající vozové vybavení u HZS jednotlivých krajů, mohl tak učinit, aniž by k tomu potřeboval odkázat na konkrétní výrobky; to by bylo možné akceptovat třeba v případě, kdy zadavatel již disponuje určitým např. softwarovým vybavením, na které chce navázat a je pochopitelné, že stávající vybavení chce využít v plné míře tak, aby nebyla ohrožena jeho plná funkčnost.

Lze tedy souhlasit s krajským soudem, podle něhož byl zadavatel povinen stanovit předmět plnění dané veřejné zakázky pomocí obecných specifikací (např. technické specifikace jako výkon a jeho parametry, rozměry, požadované funkce atd.) a nebránila mu v tom ani příslušná požární legislativa zmiňovaná v kasační stížnosti poměrně obsáhle, leč zcela obecně a bez jakýchkoli závěrů svědčících o nemožnosti jiného než zadavatelem zvoleného postupu, tj. technického popisu poptávaného plnění za použití odkazů na konkrétní obchodní firmy a jejich výrobky. Stěžovatel s argumentací krajského soudu nijak konkrétně nepolemizuje ani ve zbytku kasační stížnosti. V podstatě pouze opakovaně odkazuje na svůj již jednou zaujatý právní názor, v daném případě nedostatečné ve vztahu k výše vysloveným závěrům vycházejícím z přiléhavého odůvodnění napadeného rozsudku, na které lze v dalším odkázat.

S ohledem na tyto skutečnosti byla kasační stížnost shledána nedůvodnou a Nejvyšší správní soud ji proto podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 5 ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť neúspěšnému stěžovateli náhrada nákladů řízení nepřísluší, osobám zúčastněným na řízení žádné náklady nevznikly, a účastníku, který byl v řízení úspěšný, byla náhrada nákladů přiznána podle ustanovení § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, za jeden úkon ve výši 2100 Kč a paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč, zvýšených o DPH v sazbě 20 % ve výši 480 Kč, celkem tedy 2880 Kč. Tato částka bude stěžovatelem uhrazena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. listopadu 2010

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu